

NEJVYŠŠÍ SOUD - ROZHODNUTÍ O ODMÍTNUTÍ DOVOLÁNÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl dne 14. března 2006 v právní věci žalobkyně K. S., a.s. proti žalovanému 1) CZ.NIC a žalované 2) M.-S., spol. s r.o. o splnění povinností ze smlouvy o registraci doménového jména a o ochranu proti nekalé soutěži, vedené u Městského soudu v Praze, o dovolání žalované 2) proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 23.dubna 2005 takto:

- I. Dovolání se odmítá.
- II. Žalovaná 2) je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 1.625,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2. června 2004, uložil žalovanému 1), aby umožnil žalobkyni zaregistrovat se jako majitelka domény s názvem "systemy.cz" v rejstříku (databázi) domén pod doménou nejvyššího stupně "cz", které spravuje, a který je přístupný na internetových stránkách na adrese <http://www.nic.cz>, a aby jí umožnil řádné užívání domény s názvem "systemy.cz" (výrok I.), žalované 2) uložil povinnost zdržet se užívání domény s názvem "systemy.cz" (výrok II.), současně rozhodl, že žalobkyně a žalovaný 1) nemají vůči sobě právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.), a že žalovaná 2) je povinna uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení (výrok IV.). Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně od svého vzniku podniká kromě jiného v oblasti poskytování softwaru a v roce 1997 si u právního předchůdce žalovaného 1) zaregistrovala internetovou doménu s názvem "systemy.cz" a tuto užívala do 6.8.2001, kdy jí byl přístup znemožněn, její obsah byl smazán a nahrazen jiným. Ke dni 14.8.2001 došlo dle pokynu bývalého člena představenstva žalobkyně a ustanoveného administrátora Ing. M. H. k registraci převodu domény z žalobkyně na žalovanou 2). Soud prvního stupně dovodil, že žalobkyni svědčí priorita v registraci a užívání domény "systemy.cz". Postavení Ing. M. H. k žalobkyni v době převodu domény posoudil z pohledu Pravidel registrace doménových jmen a Pravidel komunikace, autorizace a potvrzování změn (dále jen Pravidel), vydaných žalovaným 1), závazných pro zúčastněné strany, jako vztah mandanta a mandátáře (§ 566 a násl. obch. zák., případně § 724 a násl. obč. zák.), neboť v rozhodné době Ing. M. H. již nebyl členem představenstva žalobkyně, tj. nebyl osobou oprávněnou vykonávat za žalobkyni činnosti spojené s technickým provozem domény. Dospěl k závěru, že administrátor při převodu domény na žalovanou 2) překročil svoje oprávnění, a protože žalobkyně překročení podle § 33 odst. 1 obč. zák. neschválila, ale naopak se převodu bránila, právní účinky převodu vůbec nenastaly. Soud prvního stupně uzavřel, že s ohledem na následný vztah Ing. M. H. a žalované 2), v jejímž zájmu a v jejíž prospěch byl právní úkon převodu učiněn, naplnilo jednání žalované 2) generální klauzuli nekalé soutěže, neboť šlo o jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže, které současně naplnilo i skutkovou podstatu parazitování na pověsti a nedovoleného užívání zvláštního označení, které se v zákaznických kruzích stalo pro žalobkyni příznačným. Protože výsledek rozhodnutí vůči žalovanému 1) jako registrátorovi doménových jmen je vázán na výsledek rozhodnutí vůči žalované 2), shledal žalobu důvodnou rovněž vůči žalovanému 1), byť na jeho straně k protiprávnímu jednání nedošlo z důvodu, že dlouhodobě jednal za žalobkyni právě s Ing. M. H., tudíž při přeregistraci domény nepochybil, neboť o překročení oprávnění administrátora nevěděl a ani vědět nemohl.

K odvolání žalované 2) Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 23.4.2005 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a II. ve znění, že žalovaný 1) je povinen zaregistrovat žalobkyni jako majitelku domény s názvem "systemy.cz" v rejstříku domén pod doménou

nejvyššího stupně "cz" a umožnit jí řádné užívání domény s názvem "systemy.cz" a žalovaná 2) je povinna zdržet se užívání domény s názvem "systemy.cz", změnil rozsudek ve výročí o nákladech řízení a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud plně převzal skutková zjištění soudu prvního stupně. Odmítl námitky odvolatelky o nesprávném posouzení otázky existence jejího soutěžního vztahu k žalobkyni. Dospěl k odlišnému právnímu závěru o vztahu Ing. M. H. k žalobkyni. Aplikaci § 724 a násl. obč. zák. shledal nesprávnou a zdůraznil, že Ing. M.H. vztah obdobný vztahu mandátnímu měl k žalobkyni pouze po dobu, kdy byl členem představenstva (§ 66 odst. 2 obč. zák.), poté, co přestal být členem kolektivního orgánu žalobkyně však již pouze fakticky pokračoval v původním pověření. Právní úkony které v té době učinil proto nemohly mít a neměly předpokládané právní účinky. Přes tento závěr však odvolací soud dovodil, že žalobkyně mohla být jednáním Ing. M. H., konaným ve prospěch žalované 2), potažmo tudíž žalovanou 2) poškozena, neboť to byla žalovaná 2), která využila ke svému podnikání doménu "systemy.cz", do té doby nepřetržitě užívanou žalobkyní, jednala proto v rozporu s dobrými mravy soutěže a takovéto jednání bylo způsobilé přivodit žalobkyni újmu. Tím, že žalobkyně ztratila možnost prezentovat se na internetu pod adresou "systemy.cz", byla značnou měrou vyřazena ze soutěže. Na druhé straně žalovaná 2) získala nahrazením obsahu stránek vlastním textem soutěžní výhodu. Uzavřel pokud jde o žalovaného 1), že uložení povinnosti provést registraci domény je nezbytné, aby byl nastolen původní pokojný stav, pokud jde o žalovanou 2) požadavek na zdržení se užívání domény "systemy.cz" odpovídá tomu, že k doméně nenabyla práv a jejím užívání se vůči žalobkyni dopouštěla zakázaného nekalosoutěžního jednání. Rozhodnutí soudu prvního stupně proto označil za věcně správné. Změnu výroků o nákladech řízení odůvodnil nesprávnou formulací ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným 1), kde soud prvního stupně aplikoval § 150 o. s. ř., ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 2) zvýšením přiznané náhrady nákladů řízení o DPH s přihlédnutím ke skutečnosti, že zástupce žalobkyně je plátcem daně.

Rozsudek odvolacího soudu napadla v celém rozsahu žalovaná 2) dovoláním, opírajíc jeho přípustnost o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) občanského soudního řádu (dále jen "o. s. ř.") a důvodnost o ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. Namítla, že rozhodnutí odvolacího soudu nemá oporu v provedených důkazech k otázce posouzení vztahu Ing. M. H. k žalobkyni, neboť žalobkyně pouze tvrdila, že bylo překročeno oprávnění administrátora, své tvrzení však neprokázala; aplikaci § 566 a § 66 obč. zák. spatřovala nesprávnou s tím, že otázka měla být posouzena podle § 724 obč. zák. Zastávala názor, že nebyl správně posouzen její soutěžní vztah k žalobkyni, žalobkyně existenci soutěžního vztahu neprokázala a odvolací soud se v označeném směru v odůvodnění svého v rozsudku nevypořádal s námitkami odvolatelky, uplatněnými k předmětné otázce již v podaném odvolání. Brojila proti závěru odvolacího soudu, že jednala v rozporu s dobrými mravy soutěže. Tvrzení žalobkyně, že doména "systemy.cz" je pro ni příznačná označila za nepravdivé a poukázala, že nebylo žalobkyní doposud prokázáno. Byla přesvědčena, že si odůvodnění rozsudku odvolacího soudu logicky odporuje a to i v souvislosti se zaujatým názorem, že výrok rozsudku ve vztahu k jednomu z žalovaných je přímo závislý na výroku ve vztahu k druhému žalovanému. Z uvedených důvodů navrhla, aby byl rozsudek Vrchního soudu v Praze zrušen, a aby věc byla vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření navrhla dovolání odmítnout, neboť podle jejího závěru se nejedná o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu a rozsudek odvolacího soudu není v rozporu s hmotným právem. Pro případ, že by dovolací soud považoval dovolání za přípustné, navrhla dovolání zamítnout, neboť posouzení otázky, zda se výkon funkce administrátora posuzuje

podle § 566 a § 66 obch. zák., či podle § 721 obč. zák. není pro věc samu právně významné a podmínkou nekalosoutěžního jednání nemůže být vědomí nekalé jednajícího, že jeho jednání je jednáním nekalosoutěžním, tudíž dovolatelkou namítaná dobrá víra při užívání předmětné domény neobstojí. K dovolací námitce v otázce soutěžního vztahu poukázala na kontinuitu rozsudku odvolacího soudu s již konstantní judikaturou.

Jelikož řízení u soudu prvního stupně bylo dokončeno (a rozhodnutí u soudů obou stupňů) vydána po 1. lednu 2001, uplatňují se pro dovolací řízení - v souladu s body 1., 15., a 17. hlavy I., části dvanácté, zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., o. s. ř., ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - občanský soudní řád ve znění účinném po 1.1.2001.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Podle § 240 odst. 1 o. s. ř. může dovolání podat účastník řízení. Z povahy dovolání jako opravného prostředku přitom plyne, že k dovolání je oprávněn jen ten účastník řízení, kterému bylo rozhodnutím odvolacího soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena určitá újma na jeho právech. Rozsudečným výrokem, jímž odvolací soud žalobě vyhověl ve vztahu k žalovanému 1), nemohla být žalované 2) způsobena žádná újma na jejích právech, kterou by bylo možno zhojit v dovolacím řízení.

Dovolání proti tomuto výroku rozsudku odvolacího soudu bylo tedy podáno někým, kdo k dovolání nebyl oprávněn. Nejvyšší soud proto dovolání žalované 2) proti předmětnému výroku rozsudku odvolacího soudu podle § 243b odst. 5 věty první a § 218 písm. b) o. s. ř. odmítl.

Dovolání proti v pořadí prvému rozsudku odvolacího soudu, kterým byl ve vztahu k žalované 2) potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, může být přípustné jen podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., pokud dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. O takový případ jde zejména tehdy, řeší-li dovoláním napadené rozhodnutí právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu nebyla dosud řešena, nebo která odvolacími soudy nebo dovolacím soudem je rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Předpokladem přípustnosti dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. je, že řešená otázka měla pro rozhodnutí o věci určující význam, tedy že nešlo jen o takovou otázku, na níž výrok odvolacího soudu byl z hlediska právního posouzení založen. Zásadní právní význam má pak rozsudek odvolacího soudu zejména tehdy, jestliže v němž řešená právní otázka má zásadní význam nejen pro rozhodnutí v konkrétní věci (v jednotlivém případě), ale z hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec (pro jejich judikaturu) nebo obsahuje-li řešení právní otázky, které je v rozporu s hmotným právem.

Z toho, že přípustnost dovolání je ve smyslu citovaných ustanovení spjatá s závěrem o zásadním právním významu rozhodnutí po stránce právní vyplývá, že také dovolací přezkum se otevírá pro posouzení otázek právních (ať již v rovině procesní nebo z oblasti hmotného práva), jiné otázky (zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění), přípustnost dovolání nezakládají. Způsobitým dovolacím důvodem, jímž lze dovolání odůvodnit je tak zásadně důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., jehož prostřednictvím lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Nesprávným právním posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. je pochybení soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav, tedy případ, kdy byl skutkový stav

posouzen podle jiného právního předpisu, než který měl být správně použit, nebo byl-li sice aplikován správně určený právní předpis, ale soud jej nesprávně vyložil. Nesprávné právní posouzení věci je způsobným dovolacím důvodem jen tehdy, jestliže právě na něm napadené rozhodnutí spočívá, jinými slovy, bylo-li rozhodující pro výrok rozhodnutí odvolacího soudu.

Jelikož ve smyslu ustanovení § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. je dovolací soud vázán uplatněným dovolacím důvodem, jsou pro úsudek, zda rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam či nikoli relevantní jen otázky (z těch, na kterých napadené rozhodnutí spočívá), jejichž posouzení soudem dovolatelka napadla, resp. jejichž řešení v dovolání zpochybnila. Přitom otázku, zda dovoláním napadené rozhodnutí má po právní stránce zásadní právní význam řeší dovolací soud jako otázku předběžnou. Přípustnost dovolání pak není založena pouhým tvrzením dovolatelky, že rozhodnutí odvolacího soudu zásadní význam po právní stránce má, nýbrž až kladným závěrem dovolacího soudu, že tomu tak vskutku je.

Dovolání v této věci není přípustné

Přípustnost dovolání nemůže podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. založit řešení námitek dovolatelky o neprůkaznosti tvrzení žalobkyně o tom, jaký byl či nebyl obsah a rozsah oprávnění administrátora Ing. M. H., o neprovedení dalších důkazů k existenci soutěžního vztahu mezi žalobkyní a žalovanou 2) a o tom, že žalovaná 2) nejednala v rozporu s dobrými mravy soutěže. Vznesené námitky naplňují dovolací důvod, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování, tj. dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o. s. ř., který však lze uplatnit pouze tehdy, jeli dovolání přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) a b) o. s. ř.

Stejně tak nemůže podle § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. obstát námitka dovolatelky, že si odůvodnění rozsudku odvolacího soudu logicky odporuje, neboť uvedený dovolací důvod představuje jinou vadu řízení podle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř., k níž dovolací soud přihlédne jen, je-li dovolání přípustné.

Dovolatelka spatřuje otázku zásadního právního významu v posouzení otázky zda je v soutěžním vztahu k žalobkyni, bylo-li možno její jednání, spočívající v užívání domény, zejména za situace, kdy nevěděla o údajném překročení oprávnění Ing. M. H. při převodu domény a byla v dobré víře, že tento převod je v souladu s právem, charakterizovat jako jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže. Stejný význam spatřuje v nesprávném závěru o vzájemné závislosti výroků I. a II. napadeného rozsudku a v nesprávné aplikaci § 566 a § 66 obch. zák. k posouzení mandátního vztahu žalobkyně a Ing. M. H.

Nejvyšší soud se plně ztotožnil s právním závěrem vyjádřeným v odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, jak co do podstaty nekalosoutěžního jednání žalovaných, tak, a to zejména, co do závěru, že žalobkyně je k dovolatelce v soutěžním vztahu. Soutěžní vztah je třeba interpretovat s přihlédnutím k pojmu soutěžitel velmi široce, neboť v soutěžním vztahu jsou nejen přímí soutěžitelé, poskytující totožná plnění, ale i všechny ostatní subjekty, kterými mohou být i nepodnikatelé, které však působí v podobných, navazujících nebo navzájem substituovatelných oborech nebo hospodářských činnostech (srov. Obchodní zákoník, Komentář, Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol., C.H. Beck, 9. vydání 2004, str. 125-126). Jako přímí soutěžitelé vystupují vůči sobě navzájem i ti, kteří působí v oboru výroby či služeb vzájemně zaměnitelných. Soutěžiteli jsou tudíž všichni, mezi nimiž na základě objektivní povahy jejich výrobků nebo služeb, dojde na trhu k hospodářskému střetu. Za soutěžitele tak lze charakterizovat i ty subjekty, mezi nimiž pro nekalost počínání jednoho

z nich vlastně nikdy k přímému konkurenčnímu střetu nedojde (srov. Petr Hajn, Právo nekalé soutěže, 1. vydání, Masarykova univerzita, Brno 1994, str. 18-19). Odvolací soud proto tuto otázku v rozporu s hmotným právem neposuzoval.

Odvolací soud v posuzované věci aplikoval tzv. generální klauzuli nekalé soutěže (§ 44 obch. zák.). Z dikce zákona kromě jiného vyplývá, že pro její naplnění musí jít o jednání, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže, aniž by však zákon pojem dobrých mravů definoval. S ohledem na doposud publikovanou judikaturu lze dovodit, že dobré mravy tvoří uzavřený normativní systém. Jsou spíše měřítkem etického hodnocení konkrétních situací a jejich souladu s obecně uznávanými pravidly slušného a poctivého jednání. Proto rozpor jednání s dobrými mravy je třeba posuzovat v každém případě individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem jednání účastníků v příslušném období a jejich tehdejšímu postavení. Pokud odvolací soud dospěl v této konkrétní věci k právnímu závěru, že popsané jednání žalované 2), spočívající v neoprávněném užívání zavedené domény žalobkyně, bylo jednáním v rozporu s dobrými mravy soutěže, přičemž podrobně odůvodnil jak jeho vliv na možné poškození postavení žalobkyně na trhu, tak i na získanou soutěžní výhodu žalované 2), která bývá označována v právní teorii jako "nasednutí do rozjetého vlaku", pak tomuto právnímu názoru nelze vytknout ani jeho nepřezkoumatelnost ani to, že by byl v rozporu s hmotným právem. Námitka dovolatelky, že jednala v dobré víře, nemá právní relevanci, neboť v době rozhodnutí odvolacího soudu rozhodující stav trval (srov. § 154 odst. 1 o. s. ř.), a proto by bylo možno o dobré víře uvažovat pouze v určitém, časově omezeném úseku v době převodu domény a těsně po ní. Zásadní však je, že obchodní zákoník v příslušných ustanoveních, upravujících nekalou soutěž (srov. § 44 a násl. obch. zák.), tudíž stanovujících, co je jednáním v nekalé soutěži, volní složku projevu vůle (zavinění úmyslné či nedbalostní, zakládající možnost vyvinění-exculpae), neřeší, ale právě naopak odpovědnost rušitele zakládá na objektivním principu. Z uvedených důvodů posuzované námitky dovolatelky neobstojí.

Dovolací soud nedospěl k závěru o zásadním právním významu rozhodnutí odvolacího soudu ani z pohledu dalších, dovolatelkou uplatněných námitek, neboť při jejich řešení odvolacím soudem neshledal rozpor s hmotným právem, ani jinou okolnost, pro kterou by mělo být napadené rozhodnutí právně významné. Pokud odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně posoudil vztah žalobkyně a Ing. M. H. podle § 566 a § 66 obch. zák., jako vztah obdobný vztahu z mandátní smlouvy, trvající pouze po dobu, kdy Ing. M. H. byl členem představenstva žalobce, je jeho závěr ve svých důsledcích shodný, protože podle § 567 odst. 2 obch. zák. i podle § 725 obč. zák. je povinností osoby jednající při plnění mandátu (nebo příkazu) jednat dle zadaných pokynů a v souladu se zájmy mandanta (nebo příkazce). Odvolacím soudem přijatý závěr o důsledcích jednání Ing. M. H. ve prospěch dovolatelky ve vztahu k řešení rozhodné otázky, zda právní úkony směřující k převodu domény měly předpokládané právní účinky, proto není v rozporu s hmotným právem. Irelevantní je i námitka o neprovázanosti obou výroků odvolacího soudu ve věci samé. Odvolací soud uvádí zcela jednoznačně hlediska, kterými byl veden k vyslovení závěru o povinnosti žalované 1) zaregistrovat žalobkyni jako majitelku předmětné domény. Společnost CZ.NIC, z.s.p.o., jako právní nástupce společnosti EUNET Czechia, s.r.o. je od roku 1998 výlučným správcem české národní domény, jejímž předmětem podnikání je zajišťování registrace domén druhé úrovně pod doménou nejvyšší úrovně "cz." (srov. Radka Pelikánová, Karel Čermák, Jr., Právní aspekty doménových jmen, Linde Praha, a.s., 2000, str. 190 a 193). Pokud tedy žalovaný 1) původně řádně registroval doménu pro žalobkyni, následně protiprávně registroval převod domény z žalobkyně na žalovanou 2), jiným nárokem se žalobkyně nápravy protiprávního stavu, tj. obnovení svých práv majitelky zapsané domény vůči žalovanému 1) ani domáhat nemůže.

Pokud byla současně žalované 2) uložena povinnost zdržet se užívání domény "systemy.cz", pak byl žalobkyni přiznán nárok založený podle § 53 obch. zák. Uložení povinnosti pouze žalovanému 1) by ve svých důsledcích znamenalo neposkytnutí právní ochrany proti přímému rušiteli- stávajícímu uživateli domény. Zejména je ale třeba provázanost nároků samostatně uplatněných vůči každému z žalovaných, posoudit ve vztahu k odlišnému charakteru těchto nároků. Registrace domény představuje jednorázový akt, odstraňující protiprávní stav, mající restituční povahu, nemající obecně preventivní povahu. Je proto na místě současně rozhodnout i o nároku zdržovacím, který obecně směřuje do budoucna, jímž má být zabráněno nejen v pokračování protiprávního stavu, užívání domény, ale i v opakování protiprávního jednání, jež bylo jeho příčinou. V tomto směru nelze odvolacímu soudu vytknout žádné pochybení, a proto ani tyto námitky dovolatelky neobstojí.

Dovoláním napadené otázky nezakládají zásadní právní význam napadeného rozhodnutí pro zobecnitelnou praxi soudů, neboť řešení dovolatelem namítaného specifika projednávané věci je neoddělitelně spojeno s individuálně zjištěným konkrétním skutkovým stavem a nemá proto potřebný judikatomní přesah, tudíž rozhodnutí odvolacího soudu nezavádí dovolatelem namítaný obecný precedent širokého dosahu.

Dovolatelka výslovně uvádí, že napadá rozsudek odvolacího soudu v celém rozsahu, tzn. i do výroků o nákladech řízení. V této části přípustnost dovolání nelze dovodit z ustanovení § 237 až § 239 o. s. ř., proto v uvedené části bylo dovolání podle § 243b) odst. 5 a § 218 písm. c) o. s. ř., odmítnuto (srov. rozhodnutí zveřejněné pod číslem 4/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Z uvedených závěrů vyplývá konečné posouzení podaného dovolání jako nepřipustného. Nejvyšší soud proto aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) dovolání žalobce odmítl (§ 243b odst. 5 věta první o. s. ř.).

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení je odůvodněn ustanoveními § 243b odst. 5 věty první, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř.. Jelikož žalovaná 2) z procesního hlediska zavinila, že dovolací soud dovolání odmítl, vzniklo žalobkyni vůči ní právo na náhradu účelně vynaložených nákladů dovolacího řízení. Náklady žalobkyně sestávají ze sazby odměny za zastupování advokátem v částce 1.550,- Kč podle § 8 písm. b), § 14 odst. 1, § 15, § 16 odst. 1, § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění pozdějších změn a doplňků a z paušální částky 75,- Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů).

Poučení: Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněná domáhat výkonu rozhodnutí.

Účastníci řízení s výjimkou sdružení CZ.NIC jsou označeni pouze prvními písmeny svých příjmení nebo obchodních firem. S výjimkou údajů umožňujících identifikaci účastníků řízení nebo jiných osob bylo do textu rozhodnutí zasahováno v co nejmenší možné míře. Souvislost použitých zkratk a zástupných symbolů s osobami nebo doménovými jmény, které skutečně označení s využitím takových zkratk nebo zástupných symbolů užívají, je čistě náhodná.

Při studiu rozhodnutí je třeba mít na zřeteli fakt, že rozhodnutí obsahuje nejen vlastní výrok soudu a jeho odůvodnění, ale i shrnutí tvrzení jednotlivých stran, přičemž některými

tvrzeními se soud v rozhodnutí vůbec nemusel zabývat (např. při vydání předběžného opatření) a tato tvrzení tak představují pouze právní názor příslušné strany a nikoliv závěr soudu.

Rozhodnutí soudu nelze automaticky aplikovat na jiné případy (byť skutkově podobné) a sdružení CZ.NIC doporučuje konkrétní případ konzultovat s odborníky na doménová jména a právníky.